Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Mayıs 2016
Sayı: 215

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Savaş siyasetine son!
Emekçileri bölen düzene karşı sınıf temelinde birlik ve mücadele!

Sonuçları beğenilmediği için iptal edilen 7 haziran seçiminden sonra başlayan çatışmalar, neredeyse iç savaşa dönüştü. Kürt illerindeki savaş öyle bir seviyede ki tamamen yaşanamaz hale gelen ilçeler, mahalleler var. Suriye sınırının önemli bir bölgesine hakim olan IŞİD'in düzenli olarak bombaladığı ve ölümlerin olduğu Kilis ilçesi ve köyleri de var. Ordu ise hala siyasilerin emri ile IŞİD'den önce Kürt yerleşimlerini bombalıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Medyada, sadece asker ve polis ölümlerini haber yapıp, Kürtler için rakam veriyor. Oysa her rakam, ailesi, sevenleri olan bir insan demek. Erdoğan'ın bir zamanlar ağzından düşürmediği "Kürt kardeşim" demek. Siyasetçiler, bugün kendilerini boyun eğmeyen Kürtleri "kardeş" görmese de bizim için öyle değil!

Demokrasi getirme, Kürt sorununa çözüm vaadiyle defalarca iktidara gelen AKP siyasetçileri ve onları destekleyen sermaye çevreleri, kendi aralarında, birbirlerini hapse attıkları, mallarını talan ettikleri büyük bir kavga içindeler. Onları bu kavgaya zorlayan koşallar, çözüm sürecini bitiren koşullardan farklı değil. Ancak en büyük acıyı ve zorluğu Kürtler ve Suriye'deki savaşın yayıldığı sınırlarda oturanlar yaşıyor.

Öldürme, baskı ve şiddetle bir halkı susturma, yeni bir yol değil. Özellikle Kürtlere karşı çok uzun yıllar boyu uygulanmıştı. Bu siyasete geri dönülmesi, daha büyük acılar ve aynı oranda ayrılık, bölünme ve düşmanlık yaratıyor. İşyerelerinde birlikte çalışan, aynı taşeronda, güvencesiz, düşük ücretle, ölümüne çalışan işçiler, emekçiler, birbirlerini dinlemiyor, anlayamıyor. Bu ayrılık ve bölünme sadece sömürü düzenine ve sömürücülere yarayacak.

Savaş, çatışma, silahların kullanılması, silahı tutanın güçlü ve haklı olduğu bir ortam yaratıyor. Fikirler değil, mermiler iş görüyor. Böyle bir ortam, sadece emekçilere zarar verir. Çünkü patronlar ve siyasiler tek ses, oysa emekçiler, çok farklı görüş ve tutum içinde. Bu nedenle demokratik tartışma ortamı, emekçilerin çıkarına ve bu nedenle de emekçiler bunu istiyor, istemeli.

Çatışmaların bittiği yerlerdeki acılardan zaten söz edilmiyor, yıkımlardan çok yeniden imar gündeme getiriliyor. Kitlelerin binbir çabayla, emekle yaptıklarının yıkılması önemsizleştiriliyor. Yeniden yapılmasının masrafını kim ödeyecek? AKP'nin bir kaç müteahhidi para kazanacak ama para kimden çıkacak?

İşçilerin geliri asgari ücretle sabitlendi, düşük ücret siyaseti böylece hükümet eliyle uygulanıyor ama fiyatlar yukarıya çıkmakta serbest. Sonuçta, her Kürdü öldüren kurşunun parası işçilerin, emekçilerin cebinden çıkacak. Kürdü öldürmek için uygulanan baskı, işçi sınıfını, emekçiyi susturacak. Kürdü susturmak için yaratılan her düşmanlık, Kürdü, Türkü, Arabı ve başka milliyetiyle işçi sınıfını, emekçileri bölecek, patronları karşısında güçsüz bırakacak.

Ne devleti yöneten siyasetçiler, ne de Kürt milliyetçilğiyle kendini sınırlayan siyasetçiler, bu tehlikeleri önemsiyor, gündeme getiriyor ve önlem alıyor. Oysa esas tehlike budur. Bu nedenle tüm emekçileri bir arada tutan, sınıf eksenine, sınıf mücadelesine dayanmak gerekli. (02.05.2016)

İlaçlar, tekeller kârı için zehir oldu!

Sağlık Bakanlığı, Dünya Sağlık Örgütü ile birlikte “akıllı ilaç kullanımı” kampanyası yürütüyor. Kampanya görevlileri, aşırı antibiyotik kullanımı nedeniyle verem hastalığının tedavi edilemediğini, büyük organ nakli ameliyatlarının yapılamadığını açıklıyor. İnsanları, sadece doktor kontrolünde ilaç kullanmaları için uyarıyor. Oysa tüm bu sorunlar, doktorlar eliyle yaşanıyor, zaten.

Antibiyotik, reçetesiz satılamıyor artık. Buna rağmen, tüketiminde Avrupa’da birinciyiz. Aynı zamanda obezitede, sezeryan ile doğumda da birinciyiz. Ortalama 10 bin hastayı takip eden aile hekimlerimiz ise dünyada birinci. 70 milyonluk nüfusa rağmen, yıllık 90 milyon acil servise müracaatta da dünya birincisiyiz. Sağlık harcamaları için devlet kasasından çıkan paranın artış hızında da üst sıralardayız. Ancak bu paranın çoğu, toplum sağlığı ve doğrudan hastaların tedavisi için kullanılmıyor, ilaç ve tıbbı cihaz şirketlerine ödeniyor.

Oysa ilaç şirketleri, günümüzde hayat kurtarmak yerine sadece kâr peşinde koşuyor. Avrupa, ABD’den Çin’e kadar birçok ülkede ilaç şirketleri, hastaları öldürmek pahasına yaptıkları vurgunlar ve vurgunları için siyasilere, uzmanlara dağıttıkları rüşvetler nedeniyle ceza üstüne ceza alıyor. Bir tek Türkiye’de ceza alan yok. Göstermelik soruşturmaların sonu gelmiyor. Sağlık bakanlığı ise işin başındaki ilaç şirketlerini değil, en dipteki doktor ve eczacıları soruşturuyor.

Tüm dünyada faaliyet gösteren ilaç şirketlerinin on tanesinden 6’sı, ABD’de yolsuzluk yaptıkları gerekçesiyle mahkum oldu. Jonshon and Johnson şirketinin, psikolojik hastalık için sattığı ilacın alzheimer hastalığına neden olduğu ortaya çıktı. Şirket, ceza

almamak için anlaşmaya gitti ve 12 milyar dolar tazminat ödemeyi kabul etti. Bir başka ilaç şirketi olan İngiliz GSK’nın şeker ilacının, kalp krizine neden olduğu kanıtlandı. İsveç merkezli Pfizer ise benzer bir davada 2 milyardan fazla tazminat ödedi. Son olarak yine Jonshon and Johnson’ın, ülkemizde de satılan talk pudrası, yumurtalık kanseri yaptığı için bir davada 72, başka bir davada 55 milyon dolar tazminat ödemeye mahkum edildi. Novartis şirketi ise, onaylanmamış bir ilacını sattırmak için birçok ülkede rüşvetten ceza aldı. Türkiye'de ise sadece rüşvet karşılığında 85 milyon dolarlık kazanç elde ettiğine ilişkin iddialar basında yer aldı.

Dev ilaç şirketleri o kadar çok kazanıyor ki cezalar devede kulak. Pfizer, bir ilaç için 200 milyon dolar doktorlara para dağıttı, 2 milyardan fazla da tazminat ödedi ama bu ilaç için 180 milyar dolar para kazandı.

Sağlık Bakanlığının, bu dev şirketlerle ilaç, tıbbı cihaz, tedavi süreci konularında hangi anlaşmaları var, bilinmiyor. Sağlık bakanı, arada bir özel hastane ücretleri hakkında konuşuyor, normal doğumu, kürtaj yasağını savunuyor. Ancak, ilaç tekellerinin en iyi ihtimalle hasta eden, çoğunlukla öldüren zehirleri hakkında tek kelime etmiyor.

ABD ve Avrupa’da kısıtlanan ya da tamamen yasaklanan ilaçlar çoğu zaman, etken maddesinin ya da dozajının farklı olduğu, başka hastalıklar için kullanıldığı, aynı olmadıkları gibi uydurma gerekçelerle satılmaya devam ediyor. Sonuçta hasta sayısı arttığında ise doktordan, dinlenme, iyi beslenme ve iyi yaşam yoluyla hastanın iyileşmeye yönlendirilmesi değil, hem ilaç kullanımına hem de bir an önce işe dönmesini sağlaması isteniyor.

Tıpkı iş kazalarında olduğu gibi sonuçta suçlu hasta oluyor, en kötü ihtimalle de en alt düzeydeki sağlık görevlileri. (05.06.2016)

Çocuklar, çürüyen düzenin kurbanı

Bir türlü azalmayan kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddete, çocuklara yönelik şiddet de eklendi. Son bir ayda, 400'ü aşkın şikayetin olması, durumun korkunç boyutlarda olduğunu gösteriyor.

Sayının büyüklüğü, saldırıların artışından öte şikeyetlerin artışından kaynaklanıyor. Önceden tıpkı öldürülen, saldırıya uğrayan kadınların teşhir edilmesi gibi saldırıya uğrayan çocuklar teşhir edildiği için aileler, çocuklarını korumak için şikayetçi olmada geri duruyordu.

Saldırı suçları, güçlüden güçsüze yöneliktir. Bu nedenle çocuklar, kadınlardan daha zor durumda.

Saldırganlık, söylendiği gibi içgüdüsel ya da hastalık değil. Toplumsal olarak öğrenilen ve geliştirilen bir davranış. İnsanın içinde yaşadığı toplumdaki saldırganlığın, keyfi cezalandırmanın artışı kadar, adaletsizlik, haksızlığa maruz kalma da saldırganlığı arttırıyor.

Bugün, mülk sahipleri mülksüzlere boyun eğdiriyor, silahı elinde olanlar silahsızlara, iktidarlar yönetilenlere, erkekler kadınlara, tüm hepsi ise çocuklara!

23 Nisan'da “çocuk bayramı” yerine “peygamber sevdalıları” toplantısı, kimsenin hatırlamadığı, eski bir çatışmanın anmasını yapan siyasiler, çocukları, elbette kendi çocukları hariç, hiç önemsemediklerini daha nasıl anlatebilirlerdi ki?

Göstermelik de olsa bayram yapılsaydı, 900 bin çocuğun işçi olarak çalıtırıldığı Türkiye'de çocukların, dünyanın gelişmiş ülkeleri içinde en kötü durumdakiler olduğu belki medyada yer bulurdu!

Kendi çocukları için de uygun gördükleri, kişisel, bilişsel, duygusal gelişimleri değil, iyi bir koca bulabilmeleri için eğitmek, gösterişli ama tutucu törenlerle evlendirmekten ibaret.

Kapitalist düzen, toplumsal sorunları, gerici fikir ve işleyişi, çocukları, kadınları mahveden ilişkileri değiştirmiyor artık. Tüm bunlarla uzlaşıp sorunları bireysel gösterip hakimiyetinin, kâr düzenin sürmesine bakıyor.

Düzenin temsilcisi, savunucusu siyasetçiler, aynı bakış açısıyla özellikle yoksul ve emekçi çocukları saldırıya maruz kaldığından, lafın ötesine geçmiyor.

Toplum değil, kâr düzenin sorunlarını çözmek hedeflendiğinden, kitlelerin öfkesi artmazsa, hiç bir önlem, gerekli çalışma yapılmıyor. Sonradan yapılanlar da, artık para verip susturmak oluyor.

Cinsel saldırı, şiddet, intihar, bireysel suçlar olarak yutturulmak istenenler, aslında toplumsal gerilemenin, çürümenin, toplumsal koşulların insanları itmesinin sonuçları. Çözümü de ancak toplumsal dönüşümle mümkün.(03.05.2016)

Erdoğan-Davutoğlu; koltuk ve çıkar kavgası!

Erdoğan ile Davutoğlu arasında, açığa çıkan kavga, bazı kesimleri şaşırttı, bazıları ise hiç şaşırmadı. Çünkü onlar, Davutoğlu'nun uzun bir yanlışlar listesini tutuyor.

Erdoğan taraftarları, başbakan seçiminde AKP'de yapılan yoklamada, listenin şu sekilde oluştuğunu açıkladı: 1.Gül, 2.Yıldırım, 3.Davutoğlu. Erdoğan, sonuncu olmasına rağmen, Davutoğlu'nu iki nedenle başbakan yapmış: Onu devirmek isteyen Batı ile uzlaşmayacak; başkanlık sistemi için ağzı laf yaptığından sözde “bilimsel” gerekçeler üretecek.

Bunların, ülke yönetimi, kitlelerin talepleri, Kürt sorunu, Suriye'deki savaş, yani en temel konularla tek bir ilgisi yok. Başbakan seçme kriteri, Erdoğan'ın iktidarı ve başkan yapılması.

Bütün geleceklerini, Erdoğan'a bağlayan çıkar çevreleri, hiç utanmadan bunları açıklıyor. İki görevi de yapamayan Davutoğlu'nu yerden yere vuruyor. Onlar için böyle bir tartışma normal, normal olmayan emekçilerin, böyle siyasetçileri, “lider” hatta, “Ortadoğunun lideri” olarak görmesi.

Erdoğan, geçtiğimiz hafta “çevrecileri takmayın” diye seslendiği, sözde kavgalı olduğu Güler Sabancı'dan alkış aldı. Rusların yapmaktan vazgeçtiği nükleer santral şirketinin hisselerinin yarısını Cengiz Holding'e satacak. Elbette devlet bankalarından, emekçilerin birikimlerinden kredi vererek.

İşte Erdoğan, patronlara hizmet için her türlü numara çevirebilen biri. Davutoğlu eline su bile dökemez. Esas mesele budur! (04.05.16)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Baskılar bizi yıldıramayacak

Birkaç aydır fabrika müdürleri de vardiyaya geliyor. İdari işler amiri, enerji üretim bölümüne uğrayarak şöyle bir geçtiği halde bölüm çalışanları hakkında olmadık şeyler rapor etti.

Bu amir, geçtiğimiz sözleşmede işçilerin istenmeyen kişi ilan ederek çıkartılması için sendikayı zorladıkları bir kişi. Patrona yakınlığıyla tanınan ve işçilerin isteklerine karşı hep erteleyici tavır aldığı ve işçileri devamlı aşağıladığı için istenmiyor.

Sendika temsilcileri aslında tüm bu hallerde işçilerin isteklerini bir şekilde kabul ettirseler de patrondan yakınlık bulan bu kişi huylarından vazgeçmiyor. İşçileri bu şekilde devamlı rahatsız etmesi nedeniyle adını Bekçi Murtaza koyduk.

Gece vardiyasında çalışan işçilerin devamlı oturduğu ve hiçbir işi yapmadığı raporunu veren amiri, ertesi gün, Teknik Müdür odasına çağırarak fırçalamış. Ama müdürün de geçmişi karanlık. İşçiler, zaten çalışıyor işlerini yapıyorlar.

Bir işçiye mümkün olduğu kadar çok iş yaptırmaya çalışan genel müdüre yaranmak ve kendi konumlarını sağlama almaya çalışan amirlerin yaptığı, ortamı iyice germekten ve işçileri rahatsız edip her şeye razı olmalarını sağlamaktan başka bir şey değil.

Neredeyse her gün onar kişilik guruplar halinde İSG eğitimi yapılıyor. Bu eğitim, bir saat ile sınırlı ve işçilerin soru sormalarına fırsat verilmiyor.

Göstermelik yasal zorunluluklartan başka bir şey değil diye algılıyoruz. İş çalışmaya geldiğinde olayın hiç de öyle olmadığını kendileri de biliyor aslında. Ama işler böyle yürüyor. Patronlar kendi üzerlerindeki zorunluğu kaldırarak her türlü kazada, işçileri suçlu çıkartmanın yolunu bu şekilde bulmuş. Biz eğitim verdik kendisi kaza yaptı, demek için. Neredeyse her gün farklı bir bölümde bilmediği bir makinada çalıştırılan bir işçinin, kaza yapma riskinin yüksek olması kimsenin umurunda değil!

Bir mayıs yaklaşmasına rağmen sendikada bu konuda hiçbir çalışma yok. Sanırız yine Gebze'de kısır bir miting yapıp dağılacağız. Sendikaların bu tavırları, patronların ağızlarının suyunu akıtmaya yetiyor. Fabrikalardaki genel politik durumdan kaynaklı ayrışmaya bir de sendikalar çanak tutunca, işçilerin gözünde asalaktan başka bir görüntüleri olmuyor.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen, bireysel veya bölümsel birçok mücadele oluyor. Bilinçli işçilere bu mücadeleleri birleştirme görevi düşüyor. Hiç de kolay bir görev değil fakat bunun örnekleri çok. (Bir işçi)

Hak verilmez, alınır

Yılllar önce çalıştığım işyerinde burnum kanadı. Durmayınca, acile götürdüler. Doktorlar, tampon yapıp kanamayı durdurdular, ardından tahlil yaptılar. Korktuğum başıma geldi. Tansiyon fırlamış, şeker yüksek ve daha başka bir sürü şey. Doktor; "sen hala çalışıyor musun, senin işin bitik, acil tedavi olman lazım" dedi.

İki gün işe gidemedim. Üçüncü gün de gidemesem, 5 senem yanacağı için notere gittim. Sağlığım bozulduğu için işten ayrılmak zorunda olduğumdan dolayı 5 yıllık tazminatımın ödenmesi için ihbarnameyi, tahlilerimle birlikte gönderdim işyerine.

Patron akşam aradı, işe dönmemi söyledi. Tahlillerimi görmedin mi diye sordum, nasıl çalışırım?

Ameliyattan sonra, biraz düzelince avukata gidip durumu anlattım. Avukat, patronu arayıp hakkımı istedi. Patron avukatını aradı, avukatı benim avukatı aradı; olumsuz cevap verdi. Sonunda dava açıldı.

Dava sürerken, aytı ay sonra, bir akraba arayıp bir adrese gitmemi söyledi. Gittiğim yer bir hukuk bürosuydu. Oradaki avukatlardan biri 8, diğeri 10 milyon teklif etti, patron adına. Ben de avukatım olduğunu, ona sormam gerektiğini, mahkemenin sürdüğünü söyledim. Patronun nasıl biri olduğunu anlattım, böyle birini savunuyorsunuz dedim. Biz paramıza bakarız, dediler. Ben de işçiyim, dedim. Avukatın biri, biz de İşçi Partiliyiz, dedi. İşçi Partisi, Behice Boran'ın zamanındaydı!

Beş gün sonra, patronun ağbisi eve geldi anlaşmak için. Mahkeme sonucunu bekleyeceğimi söyledim. Sonuçta 20 bin lira aldım, 6 bin lira avukat aldı. Ancak beni asıl sevindiren, ben çıktıktan sonra işçilerin bazı haklara sahip olması oldu. (Bir işçi)

Anayasa, laiklik, din ve TBMM başkanı

TBMM Başkanı İsmail Kahramanın “Anayasa’da laiklik olmamalı, İslam ülkesiyiz. Dindar bir Anayasa yapmalıyız”, açıklamasıyla hem yeni bir gerici Anayasa istendiğini hem de Türkiye’de dinin her geçen gün topluma dayatılarak, bu ekonomik kriz ortamında, sömürü düzeninin nasıl savunulduğu daha da açıkça görülüyor.

TBMM Başkanı’nın bu kabul edilemez açıklamasına gelen tepkiler çok yoğun olduğu için şimdi geçici olarak hem Erdoğan hem de AKP, geri adım atıp, “bu açıklama kişisel ve sadece söyleyen kişiyi ilgilendirir” gibi sözlerle geçiştirmeye çalışıyorlar.

Laiklik ve din, kapitalist düzenin aleti

AKP’nin kurulması ve iktidara getirilmesi temel olarak yerli büyük sermaye ve başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin işbirliği ile gerçekleşti. AKP, iktidara getirilmeden önce, kurulur kurulmaz, medya yoğun bir şekilde “bunlar Müslüman, Allaha inanırlar, diğer politikacılar gibi yolsuzluklara bulaşmazlar, haram yemeden millete hizmet ederler” gibi hikayelerle kitlelere hem AKP’yi hem İslam dinini pazarladılar. Ardından da yaşayıp gördüğümüz gibi dinin etkisi, baş örtüsü, kadınlara yapılan baskılar ve şiddet her yıl, giderek daha da arttı.

AKP ve Erdoğan ile çevresi, güçleri büyüdükçe, servetleri arttıkça, devleti giderek daha büyük oranda ele geçirdikçe laikliğe, burjuva laikliği de olsa, meydan okumaya ve büyük sermaye sınıfını bile rahatsız edecek seviyelerde topluma dini dayatmaya başladı. Örneğin Erdoğan açıkça “biz, dindar ve kindar bir gençlik istiyoruz” açıklaması yapacak cesareti buldu. Bu konuda binlerce örnek vermek mümkün. Sadece okulların önemli bir kısmının İmam Hatip okuluna dönüştürüldüğünü ve genel olarak eğitimde dini şartlandırmaları nasıl yaygınlaştırdıklarını hatırlatmakta yarar var.

Bu konuda çok çarpıcı bir örnek Mersin Yenişehir İlçe Mili Eğitim Müdürlüğü arasında imzalanan “Değerler Eğitimi” protokolü çerçevesinde bir anaokulunda verilen seminere velilerden gelen tepki sonucu ortaya çıktı.

20 gün önce müftülük görevlileri tarafından bir ana okulda düzenlenen seminer, o okula giden bir çocuğun annesine “ölmek” istediğini söylemesiyle gündeme geldi. Anne; “oğlum okuldan geldikten sonra, ilahi söylediğini, dua okuduğunu, cennette gitmenin ne kadar iyi bir şey olduğunu” anlattığını açıkladı.

Bunun gibi başka uç örnekler var. Ama şöyle genel bir durum var: Türkiye’de ekonomik krizin büyümesiyle birlikte hakim sınıf, dini bir uyuşturucu gibi kullanıp, başta gençler olmak üzere, bütün topluma, dini değerleri dayatmaya başladı. Ancak bu bilinçli yönlendirme ne AKP ne de Erdoğan ile başladı, öncesi de var.

CHP'nin “laikliği”

Bilindiği gibi “laikliği” hararetle savunan CHP ve Kılıçdaroğlu, her fırsatta İmam Hatip Okullarını kuranın kendileri, yani CHP olduğunu hatırlatıyor. Aklın ve bilimin temellerine dayanmak amacıyla kurulan Köy Enstitülerinin de CHP iktidarı tarafından kapatıldığını da söylemeyi unutuyor! Niçin mi? Çünkü akıl ve bilim yöntemleriyle yetişen gençler, bu kokuşmuş kapitalist düzene karşı isyan edip komünist olurlar da ondan!

CHP’nin uyguladığı bu burjuva “laikliği” aslında ne yeni ne de Türkiye ile sınırlı. Burjuvazi, iktidara gelmeden önce dine ve soyluluğun hakimiyetine karşı akıl ve bilim yöntemlerini (materyalizmi) geliştirdi. Ama iktidara geldikten sonra, özce şöyle bir tutum değişikliği yaptı: “Ben tanrıya, dine falan inanmıyorum. Öyle bir şey yok. Ama kitleler buna inanmalı, çünkü aksi takdirde iktidarımıza karşı çıkıp isyan ederler.” Yani bu kapitalist sömürü düzeni, sadece İslam dinini değil, bütün dinleri ve “vatan, millet, sakarya” gibi milliyetçi duyguları kitleleri uyutmak için bir uyuşturucu gibi kullanıyor ve AKP ve Erdoğan gitse de, kullanmaya devam edecek.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı işçi sınıfı, din ve milliyetçilik tuzaklarına düşmeden akıl ve bilim yöntemleri temellerinde örgütlenmeli, “kurtarıcı” peşine düşmemeli. (30.04.2016)

Avusturya

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aşırı sağ önde

24 Nisan'da Avusturya'da 6.4 milyon seçmen, Cumhurbaşkanı seçiminin birinci turu için oy kullandı. İkinci tur, 4 hafta sonra yapılacak. Seçim sonuçları duyurulur duyurulmaz ülkede bir şok yaşandı: Aşırı sağcı Avusturya Özgürlük Partisi (FPÖ) adayı Hofer, %35 oy ile birinci sırayı aldı. Yıllardan beri koalisyonda iktidarda olan geleneksel Sosyal Demokrat Parti (SPÖ) ve tutucu Hristiyan Parti'si (ÖVP), ikisi de, %11 seviyelerine düşerek sert bir şekilde devre dışı kalıp elendi.

İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana neredeyse ülkeyi devamlı bu iki parti yönetti ve Cumhurbaşkanları da bu partilerden geliyordu!

2013'de yapılan son genel seçimlerde de bu iki parti İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra en kötü sonuçları almıştı. Diğer yandan FPÖ %21.4 oy alarak tırmanışa geçmişti. Sonrasında aşırı sağ, tüm yerel seçimlerde sürekli, 1919'dan beri sosyal demokratların kalesi olan Viyana dahil, tırmanışa geçti. Artık bir sağ, bir sosyal demokrat hükümeti dönemi kapanmış gibi görünüyor.

Aşırı sağ FPÖ'nün oylarındaki bu tırmanışı; sosyal demokrat başkan Faymann'ın, Merkel gibi Suriye ve Irak'tan gelen göçmenlere destek vermesi ve ülkeye kabul etmesini eleştirip yabancı düşmanlığı yapmasından da kaynaklanıyor. Hükümet partileri, son dönemde siyaset değiştirip, Avrupa sınırlarının göçmenlere kapatılmasını açıkça desteklemiş olsa da, seçim sonuçları değişmedi ve hezimete uğradılar.

Ancak bu sonuçları, sadece ırkçılık ve İslam düşmanlığına yormak doğru değil. 8.5 milyonluk ülkede, Çalışma Bakanlığının verilerine göre bile, işsizlik %11'e tırmandı. Yıllardan beri, sıra ile hükümet olan ve son 10 yıldan beri, farklı hükümetlere ortak olan SPÖ ve ÖVP, emekçilere karşı uyguladıkları kemer sıkma ve saldırı siyasetlerinin bedelini ödüyor. Emeklilik yaşı daha da ileriye itildi; sağlık ve eğitim bütçelerinde kısıtlama yapıldı; sosyal yardımlar kırpıldı. Her iki parti de yerel kamu hizmetlerinde çalışan sayısını azaltıyor ve kitleye yararlı kamu hizmetlerinde kısıtlama yapıyor.

Diğer yandan Hypo Alpe Andria Bank gibi bankaları kurtarmak için milyarlar harcanıyor ve son yıllarda basının ortaya çıkardığı gibi, özelleştirmelerde ve silah satışlarında yapılan yolsuzluklar diz boyu.

Sonuçlar, küçük burjuva çevreler dahil, seçmenlerin bıkıp usandığının da ifadesi. Seçimlerde ikinci sıradaki kişi olan İrmgard Griss eski bir savcı. Bir yolsuzluk davasında ön plana çıkan ve hiçbir parti üyesi olmayan İrmgard Griss'in, Yeşiller'in adayının da önünde yer alması çok anlamlı.

Avusturya'nın bulunduğu kriz ortamında, kitleler için hele de emekçiler için çözüm yolu gösteren hiçbir parti yok. Örneğin FPÖ, 2000 ile 2005 yılları arasında ÖVP ile bir hükümet ortaklığı yapıp işçi sınıfına karşı yapılan tüm saldırıları desteklemişti ve de bir sürü yolsuzluğa bulaşmıştı. Ek olarak, Macar sınırına yakın bir bölge olan Burgenland'da "kızıl-kahverengi- koalisyonu olarak bilinen yerel "SPÖ-FPÖ" iktidarı, hiç çekinmeden kemer sıkma kararlarını uyguluyor.

Yapılan bir kamuoyu araştırmasına göre, son seçimlerde, işçi seçmenlerin %72'si, işçilerin geleneksel partisi olan sosyal demokrat partiye oy vermeyip Hofer'e oy verdi. Yine ülke çapında sandığa gitmeyenlerin oranının en yüksek olduğu çevre, %32 ile yoksulların yaşadığı yerler olduğu belirtiliyor. Krizin büyük boyutlarda etkilediği bir ülke olan Avusturya'daki 24 Nisan seçim sonuçları, emekçilerin ne kadar belirsizlik içerisinde olduğunu ve işçi sınıfı hareketinin ne kadar gerilediğini gösteriyor. Bu nedenle de gündemde olan işçi sınıfının yeniden örgütlenmesidir. LO (29.04.2016)

__ABD__

Ön seçimler: Emekçilerin çıkarı nerede?

ABD'de, New York eyaletinden sonra, bazı Doğu sahil eyaletlerinde yapılan ön seçimler, Hillary Clinton ile Donalp Trump'ın açık ara ile parti adayı olarak başta gittiğini gösteriyor.

Demokrat Parti adayı Hillary Clinton, rakibi olan Vermont senatosu üyesi Bernie Sanders ile arayı gittikçe açıyor. Sanders, kendine "sosyalist" diyor ve Washington'daki siyasetçilerin, iş çevreleri ile olan işbirliğini teşhir edip, "siyasi bir devrimden" yana olduğunu anlatıp, özellikle de öğrenci çevreler arasında, en soldaki aday gibi görünüyor. ABD'de üniversite eğitimi çok pahalı, her yıl öğrenciler, on binlerce dolar ödemek zorunda. Sanders, böyle bir ülkede üniversite eğitimi parasız olmalı, tavrından dolayı, öğrencilerin çoğunun desteğine sahip.

Sanders; geçmişi karanlık bir "sosyalist"

Sanders'in çok uzun, siyasi bir geçmişi var, özellikle de senatoda. Oylamaların %98'inde Demokrat Partiye oy verdi. Siyasi hayatının 25 yılını kongre sıralarında geçirmiş bir kişinin, yeni bir siyasetçi olarak benimsenmesi zor.

Clinton "düzenin" ve ABD burjuvazisinin adayı. Şimdiden iş çevrelerinin bir kısmı, tutucu olarak bilinen ve büyük zenginlerden biri olan Charles Koch ve başkaları, açıkça Clinton'un adaylığını destekliyor. 2008 ön seçimlerinde de aday olmuştu ve sonra da, Obama'nın dışişleri bakanı olarak ABD emperyalizminin Irak, Afganistan, Libya gibi ülke siyasetlerini yönetmişti. Clinton'un, Sanders'e karşı olan yarışında siyah oyların çoğunu alacağı görülüyor. Çünkü Sanders ve onun gibi Demokrat Parti siyasetçilerinin çoğu, siyah oyları neredeyse kendi mülkleri gibi görüyor ve davranıyor. Halbuki Clinton, her zaman siyahlara özel olarak ilgi gösterip onlara sesleniyor. Örneğin, Clinton, baskıcı bir sürü yasanın, çoğunluğu siyah olan yüz binlerce yoksulu hapse tıkamasını teşhir ediyor ve de bu yasaların yumuşatılmasını savunuyor. Diğer yandan Clinton, bu baskıcı yasaların 1994'te, eşinin başkan olduğu dönemde ve de Sanders'in de oyuyla, yürürlüğe girdiğini hatırlatmayı unutuyor.

Cumhuriyetçiler, Trump'ın önünü kesme peşinde

Cumhuriyetçi saflarda ise emlak kodamanı Trump, başı çekmeye devam ediyor. Trump, hem kadın hem de yabancı düşmanı bir siyasetçi olup, sık sık göçmenlere ve kadınlara karşı düşmanca sözleriyle ön plana çıkıyor. Örneğin, "Hillary Clinton bir erkek olsaydı, % 5'ten fazla oy alabileceğini hiç de sanmıyorum" gibi bir yorum yaptı. Emekçilerin karşılaştığı sorunlarla ilgili olarak demagoji yapmaktan çekinmiyor ve fabrikaların, ülke dışına taşınması konusunda, Sanders'in kelimelerini kullanarak; "istihdam sahaları ülkeyi terk etmeyip ABD'de kalmalı" diyor. Bankaları "insanların kanını emenler" diye suçlayıp, Wall Street iş adamlarını, sağlık maliyetini haddinden pahalı durumu getiren sigorta şirketlerini teşhir edip, bazı Cumhuriyetçilerin aksine, Sosyal Sigorta sistemine yapılan saldırılara karşı çıkıp sigorta sistemini savunuyor. Bush'u, Irak savaşı nedeniyle eleştiriyor. Trump'un bu lafları, bazı beyaz işçiler arasında destek görüyor ve de gerici fikirleri güçlendiriyor.

Trump'un başarısı, Cumhuriyetçi Parti liderlerini rahatsız ediyor. Çünkü Trump'un bu aşırı fikirleri nedeniyle Cumhuriyetçi Parti, başkanlık seçimini kaybedebilir. İşte bundan dolayı Trump'un Cumhuriyetçi Parti adayı olmasını engellemek için manevra peşindeler.

Bu seçim cambazlıkları, birkaç ay daha devam edecek. Belki Clinton ve Trump, bekli de yine Trump kadar gerici başka bir Cumhuriyetçi aday ile olacak. Ancak şu bir gerçek; emekçilerin çıkarlarını hiçbir aday savunmayacak. LO (29.04.2016)

Brezilya

İşçi Partisi, işçi sınıfı tarafında değil

17 Nisan akşamı milyonlarca Brezilyalının, televizyondan seyrettiği çalkantılı bir Meclis toplantısında, 137 milletvekilinin hayır, yedisinin oy kullanmamasına karşılık, 367 milletvekilinin evet oyu ile devlet başkanının görevden alınması onaylandı. Aylardan beri siyasi bir krizle sarsılmakta olan Brezilya, bu olayla istikrara kavuşmadığı gibi başkan Dilma Roussef ile İşçi Partisinin (PT) iktidardan uzaklaştırılması hızlanmış oluyor.

Milletvekilleri sıra ile kürsüye çıkıp neden evet veya hayır oyu verdiklerini milliyetçi hislerle iğrenç bir şekilde doğrulamaya çalıştı. Milletvekilleri, bir yandan, yolsuzlukları bol bol teşhir ettiler ama diğer yandan, bir koltuk veya bakanlık elde etmek için son ana kadar pazarlık yaptılar.

Başkanın görevden almasını savunan tüm sağcı partiler, iktidar ortağı olup şimdi iktidardan ayrılan PMDB'de dahil, artık İşçi Partisine mesafeliler. Bu partilerin hepsi yolsuzluğa bulaşmış olmakla tanınıyor. Hatta aşırı sağcı bir milletvekili, oyunu, işkenceci bir albay olarak, aynı zamanda Dilma Rossef'e işkence yapmakla tanınan (askeri iktidar döneminde, 1964-1985, D.Roussef siyasi tutuklu idi) albay Ustra hatırasına verdi.

Bu aşırı sağ vekilin sözleri çok anlamlı; kendisine İşçi Partisi diyen ve işçi sınıfı saflarından gelen bir partinin ve askeri diktatörlüğe karşı olduğunu açıkça ifade eden güçlerin ve kitlelerin oylarıyla iktidara gelmesini hiçbir şekilde hazmedemediler. İktidar, temel olarak hakim sınıfların çıkarlarını savunmuş olsa da, bunu kabullenemiyor.

Başkanın görevden alınması taraftarlarının tertiplediği kitlesel yürüyüşler ve bunlara büyük destek veren sağ partilere bağlı medya, açıkça, ister küçük ister büyük, zenginler sınıfının kinini kustu. 2014'ten beri krizin vurduğu Brezilya'da da küçük burjuvazi, krizden çok etkilendi. 2003 ile 2010 arasında Lula başkanlığındaki İşçi Partisi iktidarından, ki bu dönem bir ekonomik refah dönemiydi, sadece düşük ücretlere yapılan zamları ve de yoksul ailelere verilen yardımları hatırlıyor.

Örneğin Le Monde gazetesine verdiği bir mülakatta bir memur çift: "Brezilya yoksul bir ülke, olmayan bir şeyi vermeyiz, diye ifade ettiler" dedi. Gazeteci ise bunu uygun bir şekilde şöyle yorumladı: "Bu çift, İşçi Parsine, evlerinde ucuz bir kadın hizmetçiyi çalıştırma imkanını engellemesinden dolayı öfkeli."

İşçi Partisinin kriz ortamında takındığı tavır da çok anlamlı: Dilma Roussef'i desteklemek için sağın yaptığı gibi kitleleri harekete geçirmek istemiyor. İşte esas sorun burada!

Kitleleri yakından ilgilendiren sağlık ve eğitim harcamalarında önemli kesintiler yapan, memur sayısını azaltan, enflasyon %10'larda seyrederken asgari ücreti bile donduran bir başkanı, kitleler eyleme geçerek neden desteklesin? Bir kamu şirketi olan Petrobras (petrol şirketi) yoluyla zimmetine büyük miktarda para geçirdi, yolsuzluğa bulaştı. Diğer yanda Petrobras, 2 yıl içerisinde 170 bin personel azalttı ve de işsizlik patlama aşamasındayken kitleler, neden İşçi Partisini desteklesin?

İşçi Partisi, geçmişinden ve özellikle de kurucu liderinin geçmişteki konumundan dolayı emekçiler arasında çok büyük desteğe sahipti. Ama maalesef hem Lula hem Roussef, devlet başkanlıklarında bu desteği, 13 yıl boyunca, maden ocakları sahiplerine, büyük çiftlik sahiplerine ve diğer bütün patron çevrelerine hizmet etmekte kullandılar. Ekonomik krizin Brezilya'yı vurmasından önce İşçi Partisi, üretilen devasa zenginliğin bazı kırıntılarını en yoksullar leyhine merhem gibi ama çok az kullandı. Bugün, bunu bile yapmıyor ve desteğini yitirdi.

İşçi Partisine rakip olan partiler ise son durumu, partiyi bitirmek için kullanıyor. Bu partiler, İşçi Partisine, Lula ve Roussef'e, "ekonomiye çok müdahale ettiler", "yatırımcıları korkuttular" gibi suçlamalarda bulunsa da, iktidara gelir gelmez aynı siyaseti sürdürecekler. Bu partiler, Brezilya gibi dev bir ülke iktidarının sunduğu muazzam çıkarlardan rahatça nemalanmak için siyasi kriz yaratmaktan hiç de çekinmediler.

Emekçiler ve yoksullar, İşçi Partisinin ve liderlerinin düştüğü duruma üzülmemeli, çünkü onlar, emekçi ve yoksulların çıkarlarını temsil etmiyor.

Emekçiler ve kitleler, kendi öz çıkarlarını savunmak için olanaklarını kullanıp kendi örgütlerini inşa etmeli. Çünkü patronların ve kurulan yeni hükümetin, ne olursa olsun, yapacağı ilk iş, ekonomik krizin bedelini onlara ödetmek için acımasız bir savaş yürütmek olacak. LO (22.04.2016)

Sosyal haklara karşı olan bir yasa

Fransa'da işsizliği azaltma iddiasıyla hazırlanan iş yasası, aslında işçi sınıfına karşı sağcı Sarkozy hükümetinin bile cesaret edemediği bir saldırı.

Bu iş yasası bir sürü önemli ve önemsiz yasayı kapsıyor ve esas amacı emekçilerin mevcut bazı haklarını yok edip işçi sınıfını, kendisini sömürenlere karşı güçsüz kılmak. İş kanunu uzmanları buna "kuralların değişmesi" diyor.

Bu şatafatlı deyimin arkasında, herkesin kolayca anlayabileceği, bir gerçek var. Yüz yıldan fazladır, ücretlilerin haklarını açıkça belirten bir yasal düzen var. Aynı şekilde bir iş kolundaki, büyük ve küçük işyerlerinde, emekçilerin haklarını somut olarak belirten toplu sözleşmeler mevcut. Yani toplu sözleşmeler çerçevesinde somut olarak belirlenen haklar herkes için geçerli ve hiçbir yasa bu hakların gerisinde kalamaz.

Yasalarla belirlenin bu hakların bazılarına daha önce ufak tefek saldırılar yapılmış olsa da, El Khomri (çalışma bakanının ismi) yasası ile bu hakların büyük çoğunluğu sıfırlanacak. Yani artık yasa veya toplu sözleşmeler bir işçinin azami hakları olacak ve artık patronlar, istedikleri gibi, keyfi, her işyerinde farklı olarak, emekçilerin haklarını düzenleyebilecek.

Böyle bir uygulama maddi açıdan büyük yıkım getirecek ama belki de işin daha feci olan tarafı, hem ahlaki hem de sınıf bilinci açısından büyük hasarlar yapacak olmasıdır. Şu anda iktidarda bulunan Sosyalist Parti yöneticisi erkek ve kadınlar, patronlara böyle bir hizmet vermek istiyor.

Evet bu yasa ile patronlar, iş yasasındaki kuralları uygulamak zorunda kalmayacak. Çünkü her patron, bir fabrikada veya bir hizmet şirketinde olsun, kendisinin belirlediği, işyeri yasasını uygulayacak. Sonuçta patronlar, her türlü şantajı, tehdidi kullanıp emekçiler arasında rekabet yaratacak.

Bu gibi saldırılar, uygulanmaya başlamış olsa da, yeni yasa ile saldırılar, kıyaslanamayacak seviyede artacak. Bir patron, fabrikasını kapatmak tehdidinde bulunduğunda, rekabet etme iddiasını öne çıkarıp, artık yarışamayız deyip şunu rahatlıkla söylüyor: "Siz bana pahalıya mal oluyorsunuz, eğer ücretlerinizi düşürmeyi, ödenekli izin sürelerinizi azaltmayı, ücretlerinizi zamanında almamayı kabul etmezseniz, sizi kapı önüne koyarım."

Zaten şimdiden bazı patronlar, mevcut yasalara rağmen, bu gibi iddiaları öne sürerek bir sürü hakkı çiğniyor. Örneğin Mercedes'in, Hambach'taki Smart fabrikasında bu gibi hak ihlalleri yapılıyor. Bazı büyük patronlar, uzun zamandan beri gerek otomotiv sektöründe gerek posta hizmetlerinde bu gibi şantajlardan çekinmiyor. Yeni yasa, bu patronlara çok daha cesaret verecek ve onlar da yasaların getirdiği engelleri takmayacaklar.

İşçi sınıfı hareketi var oluşundan beri sürekli olarak, ortak çıkarları etrafında birleşmek ve de ortak mücadelenin herkes için gerekli olduğu fikrinde birlik oluşturmak için uğraştı. İşte bu ortak sınıf bilinci, işçi militanlarının ortak talepler ileri sürerek verdikleri kavgalar sonucu oluşturuldu.

Bu açıdan verilecek en anlamlı örnek 8 saatlik iş günü hakkının elde edilmesi için aynı zamanda, sınırların ötesinde, bütün kıtalarda, ortak mücadele edilmesidir. Fransa'da, Haziran 1936 genel grevi sayesinde toplu iş sözleşmeleri ve sosyal haklar, emekçilerin hep birlikte yürüttükleri mücadele ile elde edilmişti.

Emekçi haklarının her işyerinde, ayrı belirlenmesini istemek, bunun için patronlarla iş birliği yapmak, emekçilerin haklarının ellerinden alınmasına yardımcı olmak ve de kapitalizmin ortaya çıktığı dönemde dayattığı orman kanunlarına geri dönmek demek. Böyle bir şeye asla izin verilmamali.

Gece Ayakta, çelişkili bir hareket

Paris'teki Gece Ayakta girişimleri, İş Yasasına karşı 31 Mart'ta gerçekleşen genel mücadele hareketinin akşamında, Cumhuriyet Meydanın işgali ile başladı. O günden beri yüzlerce ve bazen de binlerce kişi gelip bu meydanda tartışıyor, genel toplantılar tertipliyor, konferanslara katılıyor, düzen karşıtı filmler izliyor, kendi aralarında konuşuyorlar…

Bu gibi girişimler başka kentlerde de görüldü. Cumhuriyet Meydanı birkaç defa polis

tarafından boşaltılsa da, akşamları yine işgal edildi.

İşgale katılım oldukça sınırlı olsa da, medya, bu yasaya karşı yapılan ve yüz binlerce kişinin katıldığı eylemleri, gençliğin, sendikaların örgütlediği kitlesel yürüyüşleri ve bir sürü işyerlerindeki grev ve eylemleri ön plana çıkarmayıp daha çok işgali ön plana çıkardı.

Gece Ayakta hareketi şu ana kadar temel olarak öğretmenler, öretim görevlileri, tiyatro ve sinema çevreleri, genç liseli ve üniversite öğrencilerden oluşuyor. Bu hareketin başını çekenlerden biri, Merci Patron filminin yapımcısı Francois Ruffin, katılımcıları şöyle tarif etti: "Cumhuriyet Meydanını işgal edenler, genellikle benim ait olduğum sınıftan. Bunu bir ön yargı veya aşağılama anlamında değil, güvenceli konumları olmayan küçük burjuvalar olduğuna vurgu yapmak için söylüyorum."

Hükümetin uyguladığı siyaset ve İş Yasası ile buna benzer olumsuz uygulamalardan dolayı tepkili olan bu çevreler, var olan protesto hareketine kendi yöntemleriyle katılıp hükümetin projesine karşı çıkan harekete destek veriyorlar. Güzel bir şey!

Partilere tepkilerden siyasi harekete tepkiye

Ancak Gece Ayakta hareketi, emekçilerin çıkarlarına zıt olan fikirleri de savunuyor. Tartıştıkları konular, İş Yasası, olağanüstü hal yasası, çevre sorunlarından tutun da Anayasanın yeniden yazılmasına kadar bir sürü konuyu gündeme getirse de, tüm partilere ve örgütlere ve de yenilik gerekli iddialarıyla tüm siyasetlere karşı çıkıyor. Gece Ayakta'nın yaptığı tartışmalarda, bir partiye bağlı olduğunu söylemeye veya somut siyasi bir fikir belirtmeye kesinlikle izin verilmiyor. Toplumun değişmesi gerektiğine değinildiğinde, bu konuda tek söylenen şey; herkes her şeyi yeniden icat edecek.

Şimdiye kadar iktidara gelen farklı partiler veya iktidara gelmeyi hayal edenler, kapitalistlerin çıkarlarına hizmet ediyor ve bu yüzden, insanların midelerinin bulanması gayet normal. Sömürülenler için örgüt ve parti mutlaka gerekli. Tüm mevcut partiler, burjuvaziye hizmet ediyor. Halbuki emekçilerin bir tane bile öz partileri yok. Parti fikrine tümüyle karşı çıkmanın somut anlamı şudur; sömürülenlerin kendi siyasi çıkarlarını savunacak bir parti oluşturmasına karşıyız.

Burjuvazi bir sürü kurum, patron örgütü, devleti ve hatta ekonomisi ile toplumu hakimiyeti altında tutuyor. Örgütlere ve siyasete karşı olmak, kesinlikle burjuvazinin hakimiyetine karşı bir tehdit değil. Hatta şu anda iktidarda olan çevrelere karşı da tehdit değil. En çok yıpranmış siyasetçiler bile "düzeni" ve siyasi partileri eleştiren laflar edip kendilerini yeniden değerli göstermeye çalışıyor.

Örneğin yıpranmış bir sürü çevreci, muhalif sosyalist partili lider veya Melanchon (Sol Muhalefet Partisi), Pierre Laurent (Komünist Parti) liderleri, Gece Ayakta'yı bir veya birkaç defa ziyaret edip bu hareketin onları da temsil ettiği imajını yaratmaya çalıştılar. Hatta sağcı Cumhuriyetçiler Partisi liderlerinden biri olan Nathalie K. Morizet, hiç çekinmeden şunu söyleyebildi: "Cumhuriyet meydanına gitmeli" oradaki "sorunları gündeme getiren kuşakla görüşmek" gerekli gibi laflar edip, "şu anki siyaset biçiminden memnun olmadığını" da söyleyip, neredeyse tüm bu olanlar onun da meşguliyeti gibi bir intiba yaratmaya çalıştı.

Reformizmi aklamaya gerek yok!

Eğer Gece Ayakta hareketi, siyaset karşıtı temelde büyüyüp bir kitle hareketine dönüşürse, olsa olsa reformist bir hareket olacak ve de "yeni" bir şeymiş gibi piyasaya sürülecek. Sonuç olarak, burjuva partilerin eski uygulamalarını, yeni diye sunacak. 2011 yılında İspanya'da, "Öfkeliler" hareketi kitleleri harekete geçirdi ve sonunda da reformist bir parti olan Podemos partisini kurdu ve şu sıralar hükümete katılmak için pazarlık yapıyor. İşte bundan ders çıkarmak gerekiyor.

Aslında Gece Ayakta hareketi, emekçilere hitap eden bir hareket değil. Çünkü emekçiler, gündüz işyerlerinde çalışıp tüm gece farklı konularda yapılan tartışmalara katılabilecek bir konumda değiller. Emekçiler, patronların ve hükümetin leyhine olan güç dengesini değiştirmek için sadece işyerlerinde, yaşadıkları semtlerde bir araya gelip harekete geçme olanağına sahip.

Diğer yandan, sömürülenler için gerekli olan partiyi inşa etmeli; bu parti, emekçilerin ortak çıkarlarını savunmalı, yani siyasi çıkarlarını savunan bir parti olmalı. Bu parti, burjuvazinin çıkarlarını savunan dolaplara ve düzenbazlıklara katılmamalı; emekçilerin çıkarlarını savunacak hedefler oluşturup, bunların gerçekleşmesi için işçi sınıfının mücadelelerine gereken azami katkıyı yapmalı. Gerçek bir toplumsal dönüşümü, yani toplumsal bir devrimi ancak ve ancak devrimci bir komünist parti gerçekleştirebilir. LO (08.04.2016)

Anma... Anma... Anma...

“1977, unutulmaz yılı adı”

İşçi sınıfının uluslar arası “birlik, mücadele ve dayanışma” günü, esas olarak sekiz saatlik iş günü mücadelesinden doğdu. Bir yüzyıldan fazla zaman geçmesine rağmen, bu talep çok daha önemlileriyle gündemde. İş güvenliği, iş güvencesi, herkese iş, yaşanacak ücret de hala işçi sınıfının talebi.

Kapitalizm, bir kaç yüzyıllık egemenliğine rağmen, işçi sınıfının en temel taleplerini karşılayamadı, sorunlarını çözemedi. Bu durum sadece Türkiye'ye özgü değil, her yerde böyle.

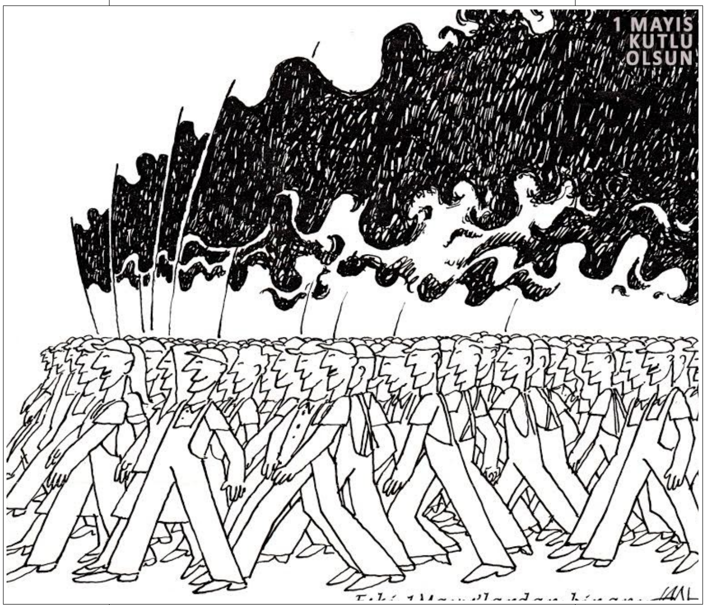
Bu nedenle, en azından en bilinçli işçiler 1 Mayıs'ta tüm baskı ve yıldırmalara rağmen, alanlara çıkıp taleplerini haykırmaktan geri durmuyor.

1977'den bu yana, Türkiye işçi sınıfı, adına yakışır 1 Mayıs kutlayamadı. Bunun nedenini sadece sendikacılara bağlamak yetersiz.

12 Eylül 1980 askeri darbesi, işçi sınıfına ve devrimcilere vurduğu darbeyi unutmamak gerek. Aradan geçen uzun zamana rağmen, darbenin olumsuz etkileri varlığını sürdürüyor, bu dönemde kurulan sistem de kendini koruyor.

Darbenin kurduğu sistem elbette ki değişebilir. İşçi sınıfının hem sendika bürokratlarına, hem patronlarına hem de baskıcı, dikta rejime baş kaldırması, dur demesi gerekli. Eğer böyle bir şey olmazsa, önümüzdeki yıllar daha kötü olabilir.

Sendika bürokratları, işçi sınıfının değil, kendi çıkarlarının peşinde. Partileri destekleme ve milletvekili olma peşinde.

Sendikalara, siyasi partiler üzerinden üye gelmez. Aksine devrimcilerin fabrika çalışması, fabrika bültenleri ile işçilere sendikayı tanıtması sonucunda, işçiler sendikaya gider. Ancak sendikacılar, denetlenmediğinden, işçilerin değil kendi çıkarlarını savunuyor.

Geçmişte, işyerlerinde çalışan sendikalı öncü ve solcu işçiler, tüm bu çalışmaları yapardı. Şimdi işyerlerinde işçilerin önemli bir çoğunluğu taşeronda çalışıyor. İşçiler sendikayı bilmiyor, hatta sendikadan korkuyor. Sendikacıların işçiyi değil, kendi koltuk çıkarlarını korumak için yaptıkları da buna neden oluyor.

Sendikacıların bu haince tutumu nedeniyle işçi sınıfı örgütsüz, dağınık, kendisiyle rekabet ediyor ve güçsüz.

İşçi sınıfı, çıkarları etrafında, sendikalı-sendikasız birleşebilse 1 Mayıs'ı dağ başanda yapsalar bile sorun olmaz. Taksim tartışması kadar, işyerindeki sorunlar tartışılsa, durum başka türlü olurdu.

Taksim tartışması ile geçirilen zamanda kaybedilen haklar ve iş cinayetlerine yönelik genel grev örgütlenmesi yapılsaydı, talepler söke söke alınırdı.

1977'de 500 bin işçiyi birleştiren, 1978'de yine aynı sayıda işçiyi Taksim meydanına toplayan da önce işçiler, sol ve sendikacılardı. Demek ki sendikalar, işçi sınıfının birliğini, bir düzeyde sağlayabilir.

Dün olduğu gibi bugün de bu birlik gerçekleştirebilir. Bunun için sendikacılardan çok işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışmasına, hem de tüm dünya çapında buna inanan, sınıfa öncülük etmek isteyen işçilere görev düşüyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.